

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 218. Sensus horum verborum, Absolvo te à peccatis tuis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

cum tamen voluerit utramque formam esse validam, tam scilicet deprecativam, quam non deprecativam, prout ex vario usu Ecclesie colligitur. Quod si varium hunc usum S. Thomas, & deprecatorium quidem per tot secula practicum, Ritualiaque & Euchologia supra commemorata cognovisset, ei haud dubie subscripsisset: cum 2. 2. q. 10. a. 12. dicat, quod *maximam habet auctoritatem Ecclesie consuetudo, quae semper in omnibus est emulanda.*

2641 Objicit tertio: absolutio est actus judicialis, Sacerdosque absolvens est verus Judex. Sed oratio non est actus judicialis, nec Judex fert sententiam orando, sed pronuntiando.

Respondeo primo, cum absolutio deprecatoria in Ecclesia Latina per mille ducentos annos usurpata fuerit, atque etiamnum usurpetur apud Graecos, huic traditioni in re sacramentaria frustra opponi rationes ex proprio ingenio excogitatas. Cum Sacramenta vim habeant à voluntate influentis, quae nobis ex traditione innotebit, non ex humana ratione.

2642 Respondeo secundo, cum oratio, quae tamdiu usata est Ecclesia, vera absolutio fuerit, & adhuc sit apud Graecos, verus est & fuit actus judicialis, & Sacerdos ea utendo, est & fuit verus Judex: quia absolutionis sententiam verè profert, ac protulit. Judex quippe secundarius orando verè profert sententiam absolutionis, dum sic orat, ut orando infallibiliter peccata remittat: iustaque Sacerdotibus olim causa fuit sic peccata remittendi, ut Deum istius remissionis primum Authorem, se verò Ministros tantummodò profiterentur. Nec est ratio id improbandi: cum certum sit Christum potuisse taliter influere hoc sacramentale iudicium, ut modo dicto exerceri sententiaque proferri posset. Sic autem instituisse competentem est ex dicta traditione.

2643 Objicit 4°. testimonia Patrum, qui peccata Sacerdotum precibus & supplicationibus remitti asserunt, intelligenda sunt de precibus quae praemittuntur absolutioni, non de ipsa absolutione. Vel certè ad sacramentalem absolutionem non spectant, sed ad canonicam.

Respondeo oppositum constare, tum ex eo quòd neque in Patribus, neque in Libris Ritualibus, Pontificalibus, Sacramentariis, & Pontificalibus ante saeculum undecimum habetur alia forma absolutionis sacramentalis, nisi deprecatoria. Tum ex eo quòd SS. Patres Sacerdotum supplicationibus peccata remitti asserunt, cum de sacramentali absolutione loquuntur, ut videre est apud Morinum loco citato. Eorum verò testimonia ad solam extrafacramentalem absolutionem detorque-re, est haereticis aperire januam dicendi, nullam in Patribus mentionem esse absolutionis sacramentalis, sed canonicæ, & extrafacramentalis dumtaxat.

2644 Objicit 5°. Contentio: falsum est formam absolutionis sacramentalis apud Graecos esse deprecatoriam, non indicativam, ut patet in sequenti formula Michaëlis Patriarchae Antiocheni, Theodosium Zygomalam absolventis: *mediocritas nostra habet veniam condonatum spirituales filium suum... omnipotenti potestate & gratia sancti & adorandi Spiritus eum solvimus, & habemus liberum, & veniam donatum.* Et hujus Sacramenti forma frequens apud Graecos est: *habeo te solutum, & veniam donatum.*

Respondeo 1°. Euchologia Graecorum non exhibere ejusmodi formam, sed solam deprecatoriam, ut fatetur Arcudius, ex quo Contentio illa refertur.

2645 Respondeo 2°. absolutionem illam, à Michaële Patriarcha usurpatam, non esse à peccatis, sed à poenis peccatorum, post deprecatoriam ab-

solutionem à peccatis, uti Morinus ostendit lib. 8. cap. 12. n. 13. Et idem est de illa alia forma, quam Contentiosus objicit.

Respondeo 3°. illa parum, aut nihil facere contra assertionem nostram, cum nupera sint, & paucorum Graecorum anterioris saeculi, qui à Latinis (cum quibus commercium verisimiliter habuerunt) illa desumpserunt. Quibus gratis concessis, verum equidem manet, antiquam, perpetuam, & communem usum Graecorum eum esse quem diximus, uti constat ex omnibus Euchologiis ipsorum, apud eundem Morinum.

Objicit ultimò, Concilium Tridentinum sess. 14. c. 3. dicit, quòd forma absolutionis, ego te absolvo, &c. preces de Ecclesia sancta more laudabiliter adjunguntur, ad ipsius tamen forma sententiam nequaquam spectant.

Respondeo id hodie verissimum esse in Ecclesia Latina, secundum praesentem praxim ipsius, quia preces illae, ex praesente sensu & praxi ipsius, non proferuntur ex intentione Sacramenti conficiendi: sed illa dumtaxat verba, ego te absolvo à peccatis tuis.

CAPUT CCXVIII.

Sensus horum verborum, Absolvo te à peccatis tuis.

DE fide est ex Tridentino sess. 14. can. 9. ver. 2646
ba illa non esse nudum ministerium declarandi peccata esse remissa, sed esse veram eorum remissionem. Quiritur ergo quomòdò Sacerdos verè remittat peccata ei qui non confiteatur nisi peccata jam antè legitime confessà & remissa. Cum certum sit ejusmodi peccatorum iteram confessionem sanctam & salutarem esse, uti Benedictus XI. declaravit extrav. cum inter cunctas de privileg. ibi: *propter erubescendum, quae magna est penitentia pars, ut eorumdem peccatorum iterum confessio, reputamus salubre.*

Nec solvitur difficultas dicendo, Sacerdotem verè equidem peccata illa remittere quoad penam peccatis debitam, vel quoad obligationem confitendi. Neque enim confitendi obligationem remittit, ubi nulla est obligatio. Neque remittit penam ei, cui omnis pena remissa est, qui tamen iteratò confiteri, absolvi que potest. Neque apparet, quomòdò remittat culpam ei, qui in culpa amplius non est; vel quomòdò solvat vincula peccatorum, quae amplius non sunt.

Si dicas eum verè peccata remittere, quatenus tollit peccata, prout sunt tollenda, vel scilicet primò, vel secundo, &c. Reddit difficultas. Quia non apparet quomòdò peccata, quae nullo modo amplius sunt, secundo tolli possint. Tamen enim detestari confiterique possim praeterita mea peccata, quae amplius non sunt, detestando & confitendo non videor equidem illa propriè tollere, seu à me abjicere. Quomòdò enim à me abjicio, quod amplius non est, nec mihi amplius ullo modo conjunctum est?

Possim quidem idem saepius promittere, & donare. Sed primae promissionis vel donationis repetitio, moraliter loquendo, non tam videtur nova promissio, vel donatio, quam primae continuatio, vel confirmatio, aut ratificatio. Aliud est de absolutione, quae dum repetitur, verè est nova, distinctaque absolutio, novumque & distinctum Sacramentum, novum ac distinctum conferens effectum.

His tamen non obstantibus, dicendam, peccata commissa, tamen jam remissa, posse equidem adhuc verè remitti; adeoque sensum horum verborum, absolvo te à peccatis tuis, adhuc in dicto casu, esse hunc naturalem & obvium: *remitto tibi peccata tua.* Neque enim peccatum commis-

sum, tamen remissum, in esse commissi perinde se habet, ac si nunquam fuisset commissum; sed solum in esse redditus subiectum suum dignum odio & pœnâ. Quia ergo per absolutionem, seu remissionem, non tollitur quoddam peccatum non fuerit commissum, sed semper verum manet illud fuisse commissum: sicut de illius commissione peccator potest se iterum iterumque coram Deo, Deique Ministro humiliter, remissionemque petere; sic Deus, Deique Minister potest illud iterum iterumque remittere, dicendo, *perinde te recipio in gratiam, ac si nunquam commississet.* Nec verò id absque novo effectu dicitur, sed novam gratiam ex se remissivam conferendo.

2653 Neque hic valet argumentum à vinculis corporalibus, quæ semel soluta verè amplius solvi nequeunt, nisi quis eis de novo fuerit constrictus. Quia aliud est de vinculis physicis, aliud de moralibus; neque ab illis ad ista valet argumentum. Ut enim quis verè hic & nunc solvatur à physicis vinculis, debet hic & nunc eis esse constrictus; non sic ut solvatur à vinculis moralibus peccatorum, quæ sufficit aliquando fuisse commissa, ut toties ab eis solvatur, quoties ea confitendo ab eis absolvi perit. Constatque ex Ecclesiæ sensu quoddam ejusmodi solutio non sit absque effectu, prout solutio vinculorum physicorum, jam solutorum: cum per eam verè conferatur gratia ex se remissiva peccatorum commissorum. Et aliàs absque effectu foret absolutio ejus qui per contritionem perfectam cum confessionis voto à Deo jam est absolutus.

CAPUT CCXIX.

Absolutio illicitæ & invalidæ datur absenti.

Constat ex dictis cap. 194. Vide ibi.

CAPUT CCXX.

Absolutio sub conditione de presenti, si sit contritus, si sincerum habes te emendandi vel restituendi propositum, &c. illicita est. Sub conditione de futuro est invalida.

2654 **P**osterioris partis ratio est, quia non est in potestate Sacerdotis, Sacramenti effectum suspendere ad tempus implete conditionis. Ita Manuale Cameracense, & Doctores communiter.

Prioris verò partis ratio est, quia ejusmodi conditio (cujus appositionem Gobat tr. 7. de Sacram. n. 268. justificare conatur, pro casu quo Confessarius rationabiliter dubitat de sufficienti dolore vel proposito pœnitentis, nec adhibita diligentia dubium solvere potest. Quo etiam casu plures Confessarii perperam existimant se sacrilegi metu liberos, absolvendo sub conditione) absolutionem perinde ridiculam & stolidam reddit, ac si Judex Civilis sententiam ferret pro ea parte à qua jus & ratio potior sit. Quemadmodum enim hoc ipsum est de quo Civilis Judex judicium absolutum ferre debet; sic illud ipsum est de quo Judex sacramentalis absolutus debet judicare. Ad hoc quippe à Christo Judex est institutus, ut absolute judicet, an peccator sufficientem habeat dolorem ac propositum, ad hoc ut absolvatur. Nec absolvere debet in terris, nisi quem absolutum vel mox absolvendum credit in cœlis, prout communis est sententia Patrum. Nec sententia, seu absolutio, sub tali conditione data, dumtaxat est ridicula, sed & perniciofa. Quia per eam fit, quoddam pœnitens, se verè absolutum existimans, de reparando defectu sufficientis doloris ac propositi, non sit sollicitus, sed in malo fortè statu, ob defectum illum, perseverans communicet.

Tom. III.

Quapropter opinionem illam Gobatii Cajetanus exterminandam dicit ab Ecclesia Dei.

Confessor nihilominus, secundum Ecclesiæ sensum & usum, sub conditione potest absolvere, dum rationabiliter dubitat, num absolutionis verba protulerit. Tunc enim dicere potest: *si non es absolutus, ego te absolvo, &c.* Sicut in dubio de baptismo collato: *si non es baptizatus, ego te baptizo, &c.*

Potest etiam sub conditione absolvere, dum omnibus consideratis, rationabile dubium est de physica capacitate pueri, an scilicet ad hoc adeptus sit sufficientem rationis usum. Ad hoc quippe judicandum constitutus non est à Christo Judex sacramentalis.

Potest denique sub conditione absolvere moribundum, de quo dubitat, num adhuc vivat: vel de quo non habet nisi probabile testimonium vel dubium indicium, quoddam absolvi velit, ut Doctores communiter censent.

Potè in casibus proximè dictis necesse non est conditionem voce exprimere, sed sufficit exprimere mente, ut communis est sensus & usus: cui absque sufficienti fundamento Caramuel contradicit Theol. Moral. lib. 3. n. 1495. dicens, absolutionem sic non esse sensibilem, nec menti vocem concordare. Quemadmodum enim forma non desinit esse sensibilis, licet effectus ipsius non intendatur nisi sub conditione mente concepta, intentioque ejusmodi sufficienter determinat formam sensibilem ad sensum sacramentalem, potius quàm ad sensum merè historicum vel jocosum, &c. sic intentio conficiendi Sacramentum sub conditione, solâ mente concepta, sufficienter determinat formam sensibilem ad sensum conditionatum. Ad id proinde necesse non est quoddam apposta conditio sit sensibilis (uti Caramuel putat) neque ut verba correspondant menti absolventis, necesse est quoddam expriment totum quod intenditur; sed satis est quoddam significant aliud quàm mens intendit. In casu verò nostro non significant aliud: & sicut non habent significationem sacramentalem; sic non habent significationem absolutam vel conditionatam, nisi ut substant absolutæ vel conditionatæ intentioni Sacerdotis absolventis. A qua intentione præcindendo, præcendant à sensu absoluto & conditionato, sicut præcendant à sensu sacramentali, & non sacramentali.

CAPUT CCXXI.

Absolutio à censuris procedere debet absolutionem à peccatis.

2655 **P**robat hoc S. Thomas Supplem. q. 24. a. 1. ad 2. quia, *cum excommunicatus non sit particeps Sacramentorum Ecclesiæ, Sacerdos non potest absolvere excommunicatum à culpa, nisi sit prius absolutus ab excommunicatione.*

Confirmat id ipsum S. Carolus in Instru. Confess. *si pœnitens aliquâ censurâ innodetur, à qua Sacerdos licentiam habeat eum absolvendi, debet ea absolutio peccatorum absolutionem procedere; & bonum est præmittere semper ad cautelam: in quantum possum, & suâ iudicet.*

CAPUT CCXXII.

Obvius quibuscumque, tamen si sua peccata confitentibus, absolutio impartienda non est; sed neganda omnibus, quorum nulla vel ficta est conversio.

2656 **Q**uia sic exigunt leges, quas Sacramenti Pœnitentiæ Ministris Christus præscripsit, ut peccata non dimittant nisi iis qui ea oderunt, qui

G g g